

[Jørgen Jørgensen.]

Venstre at øve Indflydelse paa os for at faa gennemført Støtteforanstaltninger til Landbruget.

Det, Striden dør stod om, var, om Forbrugerne skulde bære Omkostningerne i højere Grad, end Tilfældet blev, i højere Grad, end vi ønskede, eller de skulde bæres paa anden Maade, f. Eks. gennem en Beskatning som den, vi her har foreslaaet. Der var vi uenige, dør holdt det ærede Medlem paa, at Margarineafgiften og ingen Fritagelse for Afgift paa Brødkorn var bedre til at skaffe Indtægter for Landbruget end en Indkomstskat som den her foreslaaede. Det var det, vi var uenige om, ikke om der skulde Støtteforanstaltninger til Landbruget.

Det beder jeg det ærede Medlem tænke paa. Og saa vil jeg sige til Slut: Jeg tror, det vilde være klogere, om det ærede Medlem havde undladt at opfordre os til nu at rejse en Diskussion om dette Spørgsmaal, efter at han i sit første Indlæg havde givet Tilslutning til Gennemførelsen af en direkte Beskatning i det Omfang, som der var Tale om her.

Finansministeren (H. P. Hansen): Jeg er ikke utilbøjelig til at give det ærede Medlem Hr. Christmas Møller Ret i, at efter den Maade, hvorpaa det ærede Medlem Hr. Clausager nu talte, er der Udsigt til, at der kan komme god Forstaaelse mellem Venstre og Regeringspartierne om dette Forslag. Thi man skal jo kende det ærede Medlem Hr. Clausager, og jeg har den Ære at kende ham. Hvis ikke jeg havde kendt ham, vilde jeg naturligvis ogsaa være blevet noget mærkværdig til Mode ved den Maade, hvorpaa det ærede Medlem nu stod op og sagde: Efter de Udtalelser af Finansministeren er det foreliggende Forslag afblæst. Jeg kunde fristes til at sige: Det har man for sin gode Vilje!

Det ærede Medlem Hr. Clausager siger: Det er givet, at Staten maa have Dækning for Underskuddet, og vi er villige til at gaa ind i en Forhandling om at skaffe denne Dækning gennem en øget direkte Beskatning, men vi synes ikke, det Forslag, her foreligger, er, som det bør være; jeg kunde tænke mig, at man gik til en øget Børsskat, og at man maaske undersøgte, om man ikke kunde tage en ekstra Indkomstskat hos de Folk, der har haft en Særfortjeneste i disse Aar. Dertil siger jeg: Det er jo et Spørgsmaal, vi kan undersøge, vi kan forhandle om Sagen. Og efter at det ærede Medlem saa klart havde paavist, at jeg kunde ikke

diktere over ham og hans Parti, maatte jeg naturligvis, da jeg ønsker, at vi faar disse Penge til Dækning, sige, at jeg var villig til at gaa ind i en Forhandling om, hvorvidt man maaske ad andre Veje, som kunde være lignende de her foreslaaede, kunde faa det samme Beløb ind.

Det benytter det ærede Medlem saa til at sige: Dør har vi Skandalen, Forslaget afblæses, det skulde kun benyttes som Agitation! Det er ganske urigtigt. Men, som sagt, det er den Maade, hvorpaa det ærede Medlem diskuterer; jeg kender ham ude omkring fra Landet, saa jeg tager det ikke saa højtideligt, som maaske visse andre vilde gøre. Det er en Form, der vel kan gaa ude omkring i Agitationen, men som egentlig ikke hører hjemme her inde, hvor vi skal forhandle alvorligt om Tingene.

Det ærede Medlem vilde jo ikke mod-sige mig, naar jeg sagde, at den Ordning, han tilraadede, maaske kunde komme til at virke udemokratisk — til Trods for, at han ikke havde hørt det, jeg nævnte. Det, jeg anførte, var, at en Mand, hvis Indtægt paa Grund af særlige Foranstaltninger steg fra 10 000 Kr. til 15 000 Kr., kunde komme til at betale en Ekstraskat, medens den Mand, der hvert Aar har sine 100 000 Kr. i Indtægt, ikke kom til at betale nogen Ekstraskat. Det var det, jeg betegnede som udemokratisk i Forhold til det Forslag, her foreligger. Men det ærede Medlem sagde saa, at der var ikke noget at sige til det, hvis paagældende havde haft en Særbegunstigelse ved Statsforanstaltninger. Hvis denne Merindkomstskat skal bygges paa det Grundlag, at kun de Folk, der har haft en Særbegunstigelse ved Statsforanstaltninger, skal være med til at betale, saa tror jeg ikke, vi faar ret meget i Kassen. Jeg gentager imidlertid, vi kan undersøge, om der er Mulighed for ad den Vej at faa nogle Penge ind, saa kan vi maaske lempe paa det Forslag, her foreligger, saaledes at vi alligevel faar det nødvendige Beløb ind.

Det ærede Medlem nævnte saa, at jeg havde udtalt, at Landbruget var værst til at kræve. Nej, det har jeg ikke sagt. Jeg har sagt, at af de Krav, der i den senere Tid er fremsat, er de Krav, som er kommet fra Landbrugets Side, de største; de Resolutioner, der er fremkommet fra L. S. Bevægelsen, rummer Krav af en Rækkevidde, som ingen andre her i Samfundet nogen Sinde har povet at stille tilsvarende Forslag om.

Naar det ærede Medlem endvidere taler om, at Amtskommunerne fremdeles burde